

Singur nu se poate...

Pe C.T. l-am cunoscut la unul dintre adunările alcoolicilor anonimi din Cluj. La vremea respectivă era proaspăt ieșit din spital, cu diagnosticul „alcoolism cronic”. Spre norocul liu, alte boli serioase nu avea, cu toate că lăsase în urmă niște beții crâncene. După circa un an și jumătate ne-am întâlnit din nou. Era total schimbat, atât fizic, cât și în mentalitate. Pe undeva este o poveste de succes. Această schimbare în bine se datorează în mare parte și muncii depuse de grupul AA. Pentru că singur nu se poate...

„În tinerețe probleme prea mari nu am avut cu alcoolul – ne povestește C.T. Beam și eu pe la chefuri, și chiar nu-mi plăcea de cei care o făcea în exces. Mama era alcoolică (mult mai târziu mi-am dat seama de acest fapt), și din copilărie am văzut suferința ei și al tatălui meu cauzată de alcool. Poate din acest motiv consumam mai puțin decât prietenii mei.

Tinerețea mea a fost marcată de perioada comunistă, când, în afara cărților și a distracțiilor nu mă prea interesa nimic. Chiar și de facultate m-am lăsat, plictisindu-mă la ore. După revoluție a-m început să lucrez în presă, dar băutul nici atunci nu mă interesa. În anul 2000 am plecat din țară, și nu trăiam rău nici în cealaltă parte a graniței. Dar a sosit 2003, părinții s-au îmbolnăvit, au vândut casa, și s-au mutat la Turda. Aici a început calvarul meu.

M-am întors în țară, să-mi ajut părinții la mutat. Doar după trei luni de stat în Turda, pe 27 octombrie 2003 mama – alcoolistă - a făcut infarct, și a decedat. Exact după două săptămâni a murit și tata, bolnav de inimă.

După aceste nenorociri nu-mi mai găseam rostul. Pierdusem totul și în străinătate (loc de muncă, prietenă, chirie etc.). Cu gânduri de suicid, m-am apucat de băut. Singur, fără nici un sprijin, vroiam pur și simplu să mor. Peste puțin timp, aburit de alcool, am vândut apartamentul din Turda, și m-am mutat înapoi la Cluj. (Banii de la cumpărător nici în ziua de astăzi nu i-am primit).

Am avut o scurtă perioadă de abținere, când am găsit de lucru la un săptămânal din alt oraș, dar din păcate n-a ținut mult. Până în 2008 am mai avut 2-3 servicii, dar le-am pierdut în mare parte din cauza alcoolului. În acela an, în martie, m-am internat la spital. Eram extrem de slăbit, atât fizic, cât și psihic. Am primit zile în șir perfuzii, vitamine etc. Cu toate că m-au pus pe picioare medicii, problemele mele n-au dispărut. La ieșirea din spital nu aveam unde să mă duc (din chirie am fost dat afară pentru neplată), loc de muncă nu mai aveam tot din cauza băutului, prietenii și-au întors spatele....Eram abstinent, dar în pragul disperării și al depresiei.

Și ca prin minune, când aveam nevoie de ajutor, Dumnezeu m-i scos în cale grupul AA. Au venit la spital, am discutat ore în șir despre problemele legate de alcoolism. Prietenia și bunătatea cu care s-au ocupat de mine – care credeam la un moment dat, că nimic nu mai primesc de la viață – m-au convins, că în acest grup de alcoolici anonimi e locul meu. Mi-au aranjat un loc de cazare după ieșire din spital, și altă ocupație ne având pe atunci, dar și din convingerea că acest lucru mă ajută, zilnic frecventam grupul. Am intrat într-un program de tratament, am început pașii de recuperare. Știam deja că alcoolul e o problemă mare pentru mine, dar atunci am admis, că sunt neputincios în fața ei.

Primii trei pași m-au convins, că Dumnezeu î-mi poate reda sănătatea mintală. Am realizat, că singur nu se poate, ajutorul altor alcoolici, și în general al grupului AA este de nelipsit în recuperare unei vieți aflate pe muchie de cuțit. Am învățat enorm din povestirile altora, și credința în Puterea superioară m-a ajutat să rămân abstinent până în ziua de azi. În cursul orelor de tratament, încetul cu încetul am învățat tot mai multe despre alcoolism. Acuma știu că este o boală care se poate trata, și sunt convins, că fără ajutorul celorlalți din grup, și a lui Dumnezeu, nimeni nu reușește să-și revină.

După câteva luni am găsit un loc de muncă, și am fost cazat într-un centru de reabilitare. De fapt, după atâția ani de zădărnici și chinuri – pentru că alcoolismul este un mare chin – mi-am dat seama, că de fapt singur nu pot scăpa de această boală și totodată obsesie mentală. Poate acest fapt – recunoașterea neputinței în fața alcoolului – este cea mai mare realizare a mea din ultimii ani.

La ora actuală, după un an și jumătate de abținere, am reușit s-ă intru și la facultate, pe care de data asta – la 46 de ani – sunt hotărât să-l și termin. Lucrez și la o televiziune privată, scriu articole în diferite publicații – toate astea cu mintea în sfârșit limpede. Fără băutură am căpătat puteri noi și noi speranțe, și viața mi se pare din nou frumoasă...”